

Evocació immediata

per Osvald Cardona

Tornem de l'enterrament de mossèn Camil Geis, sortint de l'església de Sant Feliu de Sabadell, que es veié ben plena dels seus devots, deixebles i seguidors. La funció solemne era concelebrada per un nombre de sacerdots insòlit. Abans de començar anunciaren que alguns dels cants eren lletra i música del finat.

M'ha semblat, en canvi, que hi havia poca representativitat dels possibles companys seus, poetes barcelonins. Mossèn Geis, sens dubte, ha viscut més que els que li foren pròxims i afectes, com l'Octavi Saltor, i en els seus anys d'envelliment els corrents literaris i ètics han canviat força. Ell fou un home de fidelitats, que ara, en la dilatada vellesa podia contemplar amb recança, però amb una innegable satisfacció de l'obra feta, tan extensa i coherent. Era una plena vocació sacerdotal esmerçada en el culte i en la música, i en la poesia, tot al servei de l'Església. Fou glossador i ensenyant amb aquest mateix esperit que mira a l'Eternitat i que ha de veure tantes llacunes sense trajecte durant la vida.

Va ser un dels sacerdots que, cap als anys vint i trenta, es valia de la poesia com un vehicle de l'expressió cristiana, iniciada en una època en què uns quants poetes de fe resplendien a Europa: deixebles de Francis Jammes, en primer

lloc, contempladors de la naturalesa en les hores plàcides que els conduïen a la meditació i a l'expressió lírica. Ací, com mossèn Miquel Melendres i altres, sabé enllaçar-ho amb tota la cultura literària i singularment amb l'expressió genuïna del seu verb català amb tants de ressons il·lustres.

Però potser cap dels seus predecessors no visqué prou temps per encloure en l'obra poètica personal tantes interpretacions teològiques i morals, i el pulcre homenatge a amics i col·legues i feligresos, que havia encoratjat amb la dedicatòria d'uns versets commemoratius, sense que el fet circumstancial que els motivava fes disminuir la intenció ni la qualitat expressiva. La llarga permanència a la mateixa parròquia li permeté d'escriure'n per compendiar el cicle devocional, de pares a fills i de moltes famílies.

Un segon volum del mateix gruix aplega la primera part dels treballs en prosa, en llur majoria també al servei de l'Església: glosses, notes i engrunes, a més de la patètica narració de la seva fugida, l'any 1936, i la següent estada a Lió durant la guerra civil, on en el record vehement reviu les festes i les devocions catalanes. Al final del llibre hi ha l'enumeració d'un gran nombre de conferències i discursos, a part de les

homilies i els guinsper a fer-les; i sens dubte, caldria esmentar també les seves doctes lliçons a les diverses escoles de formació sabadellenques.

Tanmateix la qualitat de poeta i d'escriptor era un do suplementari, perquè a l'activitat eclesial se li completava més efusivament amb la participació als actes per mitjà de la música, que era la seva professió. Vingué a Sabadell l'any 1929 com a organista i mestre de capella. Activitat quotidiana, també, que es completava amb la creació de nous cants per als fidels, seguint una veritable estètica, aleshores propalada per una il·lustre escola de músics i religiosos que l'encoratjaren des dels seus primers moments. Per això, després de la desaparició d'aquells i en els anys més obscurs, Mossèn Geis cointinuà fidel al postulat component, editant i fent cantar pregàries del nostre esperit, volgudament enaltidores per la qualitat devocional, poètica i musical alhora. N'hi ha que han assolit prou popularitat; però els corrents i les modes se les han endutes. Tant de bo que puguin retornar. Per temps que passi estic segur que mereixeran la recordança del qui les va compondre, vivent com un clàssic, fidel a l'art i a la cultura del seu temps. I a la seva Fe en l'eternitat.

(Introversió)

(A Mn. Geis, de cos present en el Baptisteri de Sant Feliu)

Un solc de pensament el llagrimall us cava.
En el taüt hi balla el cos fet comiat.
Hi jeu com d'una vida noble la rebava,
de qui amb norma de temps pensà amb eternitat.

Ben gota a gota us heu deixat xuclar; sens trava.
Amb els paranys del vostre mot molt heu salvat..
Deixeu -ara que heu mort- la via menys esclava
perquè heu donat guiatge i fe a la ciutat.

Quin buit Mossèn! Sou ja un puntet de llum al vespre,
remant per un misteri d'esperança enllà.
Ens resten vostres cants. I, el vostre vers, tan destre,

perviu en els papers i al cor com mos de pa.
Sembla el sentit ocàs de tot, quan mor un mestre,
i sou el gra que cau a terra per fruitar.

Mn. Miquel Aleu